

Des del dia en que en Bonaventura Carles Aribau va escriure la "Oda a la patria" fins les darreries dels anys trenta, i després malgrat tot i tothom des de l'exili interior difícil i perillós, i des de l'exili exterior amb moltes més facilitats i molta llibertat aquesta petita nació que tant estimem i que es diu Catalunya, ha donat al món, no unes personalitats aïllades, sino tota una gegantina constel·lació de personalitats que cobreixentots els camps del fet cultural d'un poble: Ací hem d'explicar una anècdota, en l'esborrany del present escrit, portat per l'entusiasme i refiant-me de la memòria, afegeia una llarga llista de poetes, novel·listes, dramaturgs, músics, pintors, escriptors, arqueòlegs, filòlegs, actors, actrius, científics... i fins itot cantautors!! Gairebé un parell de folis i només era una breu recopilació!! Al final, quan ja em fregava les mans, satisfet del treball realitzat... la sang se'm glaça a les venes... noma tan il·lustres com el pintor Josep Me Sert i l'escriptor Frederic Marqués, el poeta Ventura i Gassol, i el també poeta, dramaturg i literat Josep Me Segarra, no hi estaven presents i ja no tenia espai on col·locarlos... tan llarga era la llista, que demés, cronològicament era un autèntic caos: Per tant he refet el present escrit, suprimint la llista dels homes i dones part visible de la nostra cultura, per la qual Catalunya és coneguda i respectada arreu del món.

He dit que era la part visible, i és cert com ho és que hi ha una part invisible, anònima, que són les arrels del nostre arbre cultural. I aquestes arrels són el poble català que amb tenaç tossuderia ha mantingut la flame de l'idioma, malgrat totes les traves, totes les prohibicions, No ho ha fet ni malament, ni bé, simplement com ha pogut i amb gran fidelitat a la qual, els nostres intel·lectuals tenen el deure de correspondre, com de fet ho fan.

La cultura Catalana és popular de soca arrel, no és un producte d'unes minories intel·lectuals, és la voluntat d'un poble que sap superar dia darrera dia les més greus dificultats, amb fe i visió de futur. Aquesta mateixa revista local, Terra, n'és un clar exponent del que diem, i no és un cas aïllat, per arreu de la nostra geografia,

cada dia en neixen de noves, i no pas de la mà de la intel·lectualitat, sino de les més sanes arrels del nostre poble, d'una joventut, que avui, a l'any 80, com als anys 30 com en temps d'en Verdaguier i d'en Maragall i abanç, en els inicis de la Renaixença, i a l'endemà del trist Onze de Setembre del 1714, volen fer de Catalunya una nació lliure, culta i rica on tothom s'hi trobi bé, a gust i a satisfacció per a propis i forans.

La cultura Catalana, no és ni teva ni meva ni de dretes ni d'esquerres, és de tot el poble català. I ara cal posar-la al dia, no n'hi ha prou amb escriure i llegir en el nostre idioma, cal que totes les activitats es facin amb català.

Valorem justament que l'Ajuntament Hilarienc subvencioni classes de català a les escoles Nacionals, però no n'hi ha prou, es necessita més, cal que la nostra cultura, nascuda i mantinguda en el cor del poble, reverteixi en el seu origen, que la fidelitat del poble es vegi recompensada amb noves aportacions que l'enlairin a un nivell superior.

Cal divulgar la nostra història, a nivell escolar, a nivell popular, cal popularitzar la nostra poesia, la literatura, les arts... tot el conjunt que conforma el nostre fet cultural.

El nostre Municipi pot i té l'obligació de patronitzar unes JORNADES DE CULTURA CATALANA, però a nivell popular, senzill i fàcilment assimilable.

Els avis ho somniem, la joventut ho desitja, la mainada en té dret, i tots tenim l'obligació de que sigui una realitat.

En nom propi, dels nostres fills i principalment al Municipi de Sant Hilari Sacalm que s'esforci al màxim i que ben aviat tinguem el goig de viure les JORNADES DE CULTURA CATALANA A SANT HILARI SACALM.

L'ajuntament té la paraula.

Narcís Pujol de la Huerta

Febrer del 1980

